Karikatür

Kâinat silâhlanıyor!..

— Dünyanın hazırlanması da benim hazırlanmama benzedi..Bir türlü bitmiyor!

Dünya Karikatürleri

Direksiyondaki — Bana, bu işte anlıyamadığım bir garaz var gibi geliyor. Neden hâlâ şoför ehliyetnamemi vermiyorlar bilmem ki?...

Vefasız sevgiliyi saatlerce bekliyen bedbaht âşıkın resmidir!...

Zamane çocuğu

Yukarıdaki çocuk babasına — Aptal! Ne düşünüyorsun, kupa beyini oynasana!...

Sarhoştan deli de korkar

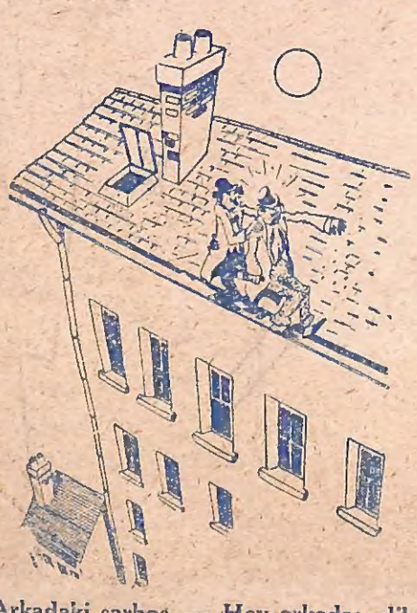

Arkadaki şarhoş — Hey arkadaş, dikkatli yürü, bu sokağın yaya kaldırımı biraz dar. Yere basarsan pantalonun çamur olur ha!...

Haydutun evlenmesi

— Ne o elindekiler, bana çiçek mi getirdin?..

— Hayır, seni babandan istiyeceğim de ihtiyaten silâhlarımla geldim!...

No. 66 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 3 NİSAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

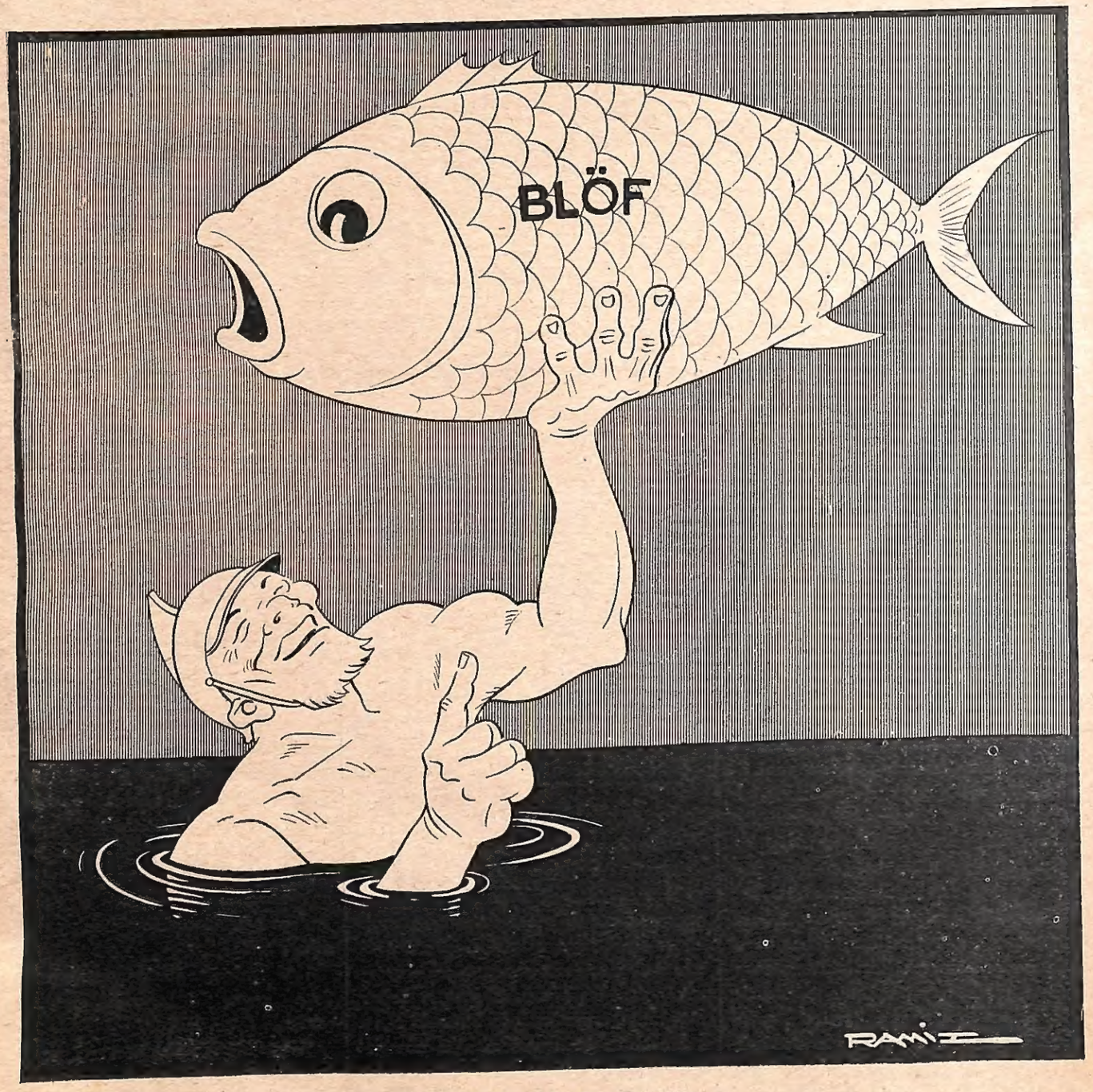

Akdenizde Nisan Balığı:
Harp — Nafile yine kimseye yutturamadım!...

— Belediye yeni mezarlık için tarife yapmış, bir kişilik yer yirmi, iki kişilik yer elli lira imiş...
— Desene ahret evine girmek de dünya evine girmek kadar pahalılaştı!..

Mecidiye köyündeki sinek harası !..

Birkaç gün evvel bir seher vakti alnımda, burnumda, gözlerimin ve dudaklarımın ucunda tatlı ürpermelerle gözlerimi açtım ve gayri ihtiyarî:

— Şükür yetiştirene... Bahar geldi dedim. Bana baharı müjdeliyen ne penceremden süzülen bir ışık, ne yeni açılmış bir soluk çiçek, ne de halsiz bir yavru kelebekti. Sadece bir karasinekti.

Kim bilir hangi köşede uyuduğu kış uykusundan mahmur mahmur uyanmış, henüz pek halsiz nazlı kanatlarile bir iki uçuş denemesi yaptıktan sonra beni uyandırmıya gelmişti. Sesi de henüz uçuşu kadar cansızdı. İlk karşılaşmanın sevinci içinde başımın üstünde dönüyor, arasıra yastığımın üzerine konup dinleniyor, sonra tekrar uçuşlarına başlıyarak beni rikkatle, gözlerimden, burnumdan, kulaklarımdan öpmiye teşebbüs ediyordu.

Her mahlûk gibi sineklerin de insan elinden kuşkulandıklarını bildiğim için, ellerimi yorgandan çıkarmıyor, kendi kendime Nedim'in ebedî bahar kasidesini okuyordum:

Esti nesimi nevbahar, açtı sinekler subh dem,
Açsın bizim de göynümüz, saki meded sun camı Cem

* * *

Bahar aşk ve hayat mevsimidir... Belediyenin Mecidiye köyünde kurduğu ve son sistem süprüntü kamyonlarile her gün biraz daha zenginleştirdiği muhteşem sinek harasında kim bilir bu saatte ne milyonlarca hayat çiçekleniyordur?.. Onlar ilk müsait fırsatta bahar rüzgârının kanatlarına binecekler ve kafile kafile bu semtlere akın edecekler... Aşkın feyiz ve bereketini onlar da seyredip ibret almak lâzımdır.

Her taraf, her köşe bir serbest aşk ve izdivaç yuvası haline gelecek.. Bir kısmı hattâ modern düğünlerde olduğu gibi bir köşeye çekilmek, bir yere konmak ihtiyacını bile duymadan havada dans ede ede evlenip sevişecekler.

Bir yandan bu serbest aşkların feyizli zürriyeti yerden havaya yükselirken, bir yandan Mecidiye köyünden gelen yeni kafileler havadan yere inecek... Pencerelerimizin önlerindeki saksılarda çiçek yerine sinek açacak, Bahçeleri bülbül nağmesi yerine sinek teraneleri tutacak. Ağaçlardan badem çiçekleri yerine sinek dökülecek.

Kurumak için güneşe serdiğimiz patiska çamaşırlar benekli emprimeler şeklinde ipten inecek.

Evlerinde yalnızlıktan ve sessizlikten şikâyet edenler, onların radyodaki alaturka şarkıları bastıran musikilerile müteselli olacaklar. Hareketsizlikten şikâyet edenler onların mütemadî geliş gidişlerile avunacaklar.

— Dün bizin Rebeka ile sinemaya yittik, öyle şeyler seyrettik ki yorme...
— Deme.. nasil kıydınız paralara?.
— Yok be canum, içeri yirmedik.. kapuda resimleri seyrettik!...

Sinekler yine geçen seneki gibi evin hamamile mutfağı, mutfağı ile yemek odası arasındaki irtibatı temin edecekler ve netice itibarile misafir salonu, yemek odası, mutfak ve ayak yolu arasında ayrılık gayrılık kalmıyacak.

* * *

Geçen sene Adada misafirden canı yanarak bir daha hava tebdiline çıkmamıya yemin edenler, bilmem tövbelerinde durabilecekler mi?

Fakat sineklerin şimdiden göstermiye başladıkları mevsimsiz inkişafa bakılırsa, yakın zamanda Beyoğlu halkının şehri sineklere bırakarak yine Adalara ve karşı sahillere doğru göç yollarını tutmaları pek mümkündür.

Ada tellâllarının Adaları güzelleştirme cemiyetinin muvafık göreceği bir yere - muhteşem bir sinek âbidesi yapmaları, pek yerinde bir nimetşinaslık olur.

KARİKATÜR

Eski Nükteler

Musevi var mı?

Şair Eşref Kırkağaç kaymakamı idi. Bir gün vali onun kazasını teftişe geldi. İstasyonda kendisini karşılıyan kaymakama sordu:

— Kazanız dahilinde musevi var mıdır?

Şair Eşref, valinin ihtiyar bir sarrafı andıran yüzüne bakarak, cevap verdi:

— Kazamızda musevi yoktur, efendimiz gibi gelip geçicidir!

Gözlük

Şair Eşrefe sordular:

— Niçin o zehir gibi hicviyelerinde çok defa isim tayin etmiyorsun? Kimin için yazıldıkları belli olmuyor!

Meşhur heccav güldü:

— Niçin olacak, bütün alçaklara tatbik edilsin de numarasız gözlük gibi kullanılsın diye!

İskambil

Eşref, bir gün, İzmir valisini ziyarete gitti. Kırkağaç hakkında malûmat verecekti. Vali asabî bir zat olduğu için daima alt çenesini oynatırdı. Valinin bir de mektupçusu vardı ki o da sinir bozukluğundan ikide bir sağ gözünü kırpardı. Eşref, valinin kapısını açıp, onun mektupçu ile karşı karşıya oturduğunu görünce hemen dışarı çıkmıya davrandı. Vali sesledi:

— Ne geldin, ne gidiyorsun?

— İskambil oynarken sizi rahatsız etmiyeyim diye...

Vali kızdı:

— Ne münasebet? Kim iskambil oynuyor?

— Öyle ya, efendimiz dağlı işareti veriyorsunuz, mektupçu bey de birli!

Yangın

Vefada büyük bir yangın olmuştu. Şair Eşrefin bunluduğu yerde bu müthiş faciadan bahsolunuyordu. Eşrefe sordular:

— İstanbulun yangınlarına ne dersin?

— Ne diyeceğim, belâdır derim... Hele dün akşamki yangını Şehislâmlık dairesinin altında görünce, cehennem sandım!

Polis — Tramvaya yürürken atladınız... Ya ezilseydiniz?..
— Sanki içine girsem ezilmiyecek miydim?...

"BUHRAN YOK!.."

Hem buhrandan eser yok, diyorlar, son zamanda,
Hem ayda bir mezat var bizim apartımanda!

Kimine görünüyor, kimine görünmüyor;
Bilmem ki in mi, cin mi, nedir buhran cihanda?

Ben de «buhran yok bugün!» diyecek hale gelsem...
İstediğim şey budur her zaman, her mekânda.

Bence «buhran yok!» demek «keyfim var!» demekle bir,
Kimki buhran var diyor, bil ki başı dumanda!

Düşününce «buhran yok!» dediğim mesut günü,
Görüyorum kendimi hemen Tokatlıyanda.

Canlı bir manken gibi, ağzımdaki pipomla,
Kurulmuş buluyorum kendimi camekânda.

İkide bir düzeltip numarasız gözlüğü,
Bir ümit gözlüyorum gelen, geçen bayanda,

Kazara biri geçse parasız dostlarımdan,
Gözlerim dolaşıyor görmemek için tavanda!

Yok, hatırı sayılır biriyse geçen adam,
İade ediyorum selâmını bir anda.

Yemeği Parkotelde yeyip İzzet Melih'le,
Briçe gidiyorum sonra Serkl Doryanda!

Beş yüz lira vermişim, almışım, bence birdir;
Duruyor emre hazır bir deste çek cüzdanda.

Gidiyorum sabaha karşı haram bir aşka,
Mazi gibi unutup helâlimi bir yanda!

Otomobil öz malım olunca, ben, ederim,
Yalnız şoföre değil, bahta bile kumanda.

İşte «buhran yok!» desem kibar bir tip olurum,
Ben de Burhan Cahid'in yazdığı son romanda!

İğri söyler tanrının her günü gazeteler,
Bari doğru yazsalar olmaz mı 1 Nisanda?,

Bu düşünce ile yazdım bu güzel satırları,
Okuyan da pişmandır bunu okumıyan da!

Çamdeviren

İkram..

Nurullah Ataç'ı dostlarından biri, galiba şair Salih Zeki Aktay, evine davet etmişti, Ev sahibi misafirini güler yüzle karşıladı, baş sedire oturttu. Bir iki cümle konuştuktan sonra Ev sahibi:

— İster misin, sana bir zeybek oyunu oynıyayım?

Dedi. Misafir hayretle dostunun yüzüne baktı:

— Niçin zahmet edeceksin?...

— Hiç... İkram edecek başka bir şeyim yok da!

Hastadır!.

Hastalığı tehlikeli bir hal almıştı. Kendini bilmez gibi yatakta yatıyordu. Evin içinde bir fevkalâdelik vardı. Nihayet kapının önünde bir otomobil durdu, zil çalındı, doktor gelmişti. Hastaya koşarak haber verdiler:

— Doktor geldi...

Kendinden geçmiş olan hasta birdenbire aklını başına topladı:

— Ona, benim için, hastadır, misafir kabul edemez deyiniz!

Dedi.

Yatacak yer..

Otomobille seyahate çıkmışlardı. Akşam üstü bir kasabaya girdiler. İlk rasgeldikleri adama sordular.

— Affedersin hemşeri, burada iyi yemek yemek için nereye gitmeli.

— Hastaneye!

— Yatmak için?

— Hapishaneye!

EYVAH!

Dehşetli öksürüyordu. Doktora koştu. Doktor müşterisini bir temiz soydu. Sağını, solunu, önünü. arkasını dinledi. Parmağile kaburga kemiklerine tak tak vurdu. El ayasile boş böğrüne bastı. Sonra illeti tamamile keşfettiğine emin, söze girişti:

— Öksürük.. hım.. tehlikeli değil.

— Eksik olmayın bay doktor, çok merak ediyordum.

— Rakı içer misiniz?

— Evet.

— Sigara!

— Kullanırım.

— O halde ikisini de bırakacaksınız.

— Eyvah doktor, desene ki öksürmekten başka işim kalmıyacak.

— **Biliyor musun Âdemle Havvanın oturduğu yere niçin cennet demişlerdir?**

— **Biliyorum, yanlarında kaynanaları olmadığı için!...**

Telefonda

Telefonu açtı.

— Allo.. allo...

Deyip karşılık alınca başladı.

— Bana bak!

— Baktım.

— Bana bir sandık lâzım.

— Âlâ.

— Şu bizim komodinin renginde olacak.

— Peki.

— Boyu da şu kadar.

Elile yerden itibaren bir metre yüksekliği gösterdi.

— Anladın mı?

— Anladım!

Telefonu kapadılar.

TEPEDEN İNME FELÂKET

Arkadaşım (C.) in başından yaralanarak hastaneye götürüldüğünü öğrendim ve hemen işimi gücümü bırakıp koştum. (C..) sargılar içinde yatağında yatıyordu..

— Geçmiş olsun.. Bu ne hal? dedim.

O galiba çok kan kaybettiği için sapsarı ve halsizdi. Zorla gülümsemiye çalışarak:

— Kaza, dedi.

— Sakın birisile kavga filân mı ettin?..

— Kaza dedim ya kardeş... Kaza geliyorum der mi? Hınzır bir kocakarı apartımanın dördüncü kat balkonundan kafama domates düşürdü, bu hale geldim.

Yaranın kafa kemiğinden daha derinlere gitmiş olmasından korkarak sordum:

— Aman etme... Domates adamın kafasını bu hale getirir mi?

O, içini çekerek cevap verdi:

— Çıplak olsa bir şey yapmaz ama benim kafama inen domates peltesi gibi kavanozun içinde olursa insanı öldürür bile...

ŞÜPHE

Polis çarşıda elli lira bozdurmıya teşebbüs eden kılıksız bir serseriden şüphe ederek yakaladı, merkeze getirdi.

Komiser — Ayağında pabuç yok.. arkanda gömlek dokuz yerinden yamalı... Bu elli lira senin kendi paran olamaz.

Serseri güldü — Çok iyi keşfettiniz... Zekânıza hayran oldum doğrusu, dedi,

— Söyle bakalım nereden çaldın bu parayı?

Serseri bu defa teessür gösterdi:

— Bak işte bunda yanıldınız... Para gerçi benim değildir.. fakat bundan onu birisinden çaldığım mânası da çıkmaz. Size hakikati söyliyeyim.. Bu para bildiklerden birinindir. Parasını çarptırmaktan korktuğu için saklatmak üzere bana verdi.

BEĞENİLMİYEN PORTRE

Bayan (K..) ressamlarımızdan birine portresini yaptırmış fakat nedense bu levhayı salonuna asmıyarak dolaba saklamıştı. Ressama biraz takılmak istiyerek dedim ki:

— Bayan (K..) zeki ve zevk sahibi bir kadındır ama, bilmem ki neden böyle yaptı.. Acaba resmi benzetemedin mi?

Ressam cevap verdi:

— Resmin dolaba saklanması bilâkis kendine çok benzediğine delâlet eder.

GÖZCÜ İLE DİŞÇİ

İki eski sınıf arkadaşım vardır. Biri göz doktoru, öteki dişçidir.

Dişçinin hali vakti yerindedir. Muayenehanesi karınca yuvası gibi işlemektedir. Göz doktorunun vaziyeti bilâkis bozuktur. Muayenehanesi kitapçı dükkânlarına benzer. Yani ahbaplar oraya yalnız yarenlik etmek için uğrarlar.

Geçen pazar üç arkadaş vapurda buluşmuştuk.

— Anlamıyorum niçin, dedim. İkiniz de çalışkan ve sanatında mahir insanlarsınız... Neden o durmadan çalışıp kazanırken sen muayenehanende hemen hemen boş oturuyorsun.

Gözcü içini çekerek cevap verdi:

— Allah insanlara otuz iki dişe mukabil, yalnız iki göz vermiş de ondan.

KIRKA KADAR

Bir arkadaş anlattı:

Bir otelde idim. Sabahleyin kahvaltımı getiren garsona: «Ben sabahları, yalnız iki rafadan yumurta yerim, dedim, yumurtaları kendi elinle suya atacak ve yüksek sesle kırka kadar sayacaksın... Yalnız müddetini geçirmemiye dikkat et... Çünkü midem zayıftır.

Garson emrimi yapacağını anlatan bir baş işaretile çıktı.

Sekiz on dakika sonra garson bana kaskatı iki hazırlop getiriyordu.

Hiddetle — Bu ne? dedim. Sana kırka kadar sayacaksın diye tembih etmedim mi?

Garson hayretle cevap verdi:

— Be.. be.. be.. ben de... k... kı.. kı.. kıkı.. kırka. ka.. ka.. ka.. kadar.. sa.. sa.. saydım.

İNSANLARIN KARDEŞLİĞİ

Yaşlı bir arkadaş bir gence nasihat veriyordu:

— Niçin biribirimizle bukadar uğraşıyoruz? Niçin biribirimizi çekemiyoruz. Halbuki Allah bütün insanları kardeş olarak yaratmıştır.

Genç gülerek cevap verdi:

— Sebebi kendi ağzınızla söylediniz. Kardeş olduğumuz için birini bizden zengin gördüğümüz zaman miras hakkımızı yemiş sanıyoruz.

DİLENCİNİN ŞAPKASI

Kapıda mahallemizin gedikli ve emektar dilencisine tesadüf ettim.

— Kuzum bay... Şapkam parça parça oldu.. nezle oluyorum. Bana bir eski şapka ver, dedi...

— Ben acele gidiyorum... Bizim kapıyı çal.. bayandan iste, dedim.

Dilenci tereddütle yüzüme baktı. Sebebini sordum:

— Gerçi kılığa kıyafete ehemmiyet verdiğimiz yok ama sokakta kadın şapkasile gezersem çocuklar beni taşa tutarlar, dedi,

TUZLU ORMAN

Bayanın ısrarı üzerine misafir odamızı süslemek için sergiden bir tablo satın almıya gitmiştik.

Ben bir deniz resmi beğendim. Bayan bir orman istedi. Neticede denize karar verdik. Çünkü orman denizden çok daha tuzlu idi.

Papağan

Kübik Aşıklar...

Bay — Güzelim, on altıyı elli bir trenile İstanbula hareket ediyorum... Daha on üç buçuk dakikalık vaktim var. Sizin de vaktiniz müsaitse, şöyle uzunca bir aşk hayatı yaşıyalım!....

Boğaziçini şenlendirmek için:

Şirketi Hayriyede bir toplantı

Şirketi Hayriyenin hissedarlar meclisi umumîsi bir kongre yaptı. Müzakereler oldukça hararetli idi. Yevmî gazetelerin el birliğile atladıkları bu heyecanlı toplantıyı takip eden muharririmiz anlatıyor:

Meclisin riyaset koltuğunda Necmettin Kocataş kilosu tam bir çeki taşı gibi kuruldu, yanında da tetiği gerilmiş bir martin gibi Ebululâ Mardin duruyordu. Celse açılınca başkan söze başladı:

— Boğaziçini şenlendirmek için çareler düşüneceğiz. Benim fikrime kalırsa her yolcuya bir bardak Kocataş suyu ikram etmekle epey fayda temin olunabilir...

Ebululâ söz aldı:

— Maddî cihetten doğru, bir de manevî cihetini düşünmeli, yolcuların kültürünü artırmak için sefer esnasında hukukî konferanslar vermeli...

Yusuf Sıtkı itiraz etti:

— Bence şiir okumak daha iyidir, konferanslar yolcuyu esnetir!

Bir ses — Şiir de uyutur! (Gülüşler).

Eski Şirket müdürü Yusuf Ziya parmağını kaldırdı:

— Abonmanlara birer kışlık lâstik verilse... İdare ettiğim lâstik şirketi yüzde on tenzilâtla size bunu temin eder!

Börekçi Hüseyin söze karıştı:

— Boğazın güzel manzarasını görünce yolcuların iştahı açılır, işte o sırada bizim boğaçalardan birer tane verdiniz mi seyrediniz halktaki sevinci...

Yağcı Ahmet yüksek sesle;

— Fakat börekler bizim yağdan yapılmak şartile!

Dedi. Hayri kaptan başka bir fikir attı:

— Bence düdük çalmak en münasip çaredir... Hususile Vaniköy sahilleri çok güzel akisler yapar!

Bir ses — Parayı veren düdüğü çalar derler, parayı alan değil!

Dalyancı Ahmet atıldı:

— Boğaziçinde gezenlere balıktan daha güzel ikram olur mu? Bizim dalyan en taze balıkları müşterilerine vermekle meşhurdur!

Sesler biribirine karışıyordu. Başkan zili çaldı:

— Mesele başka bir safhaya döküldü, dedi, biz Boğaziçine reklâm yapmak istiyorduk, muhterem âza kendilerine reklâm yapıyorlar.... Mesele, evi olduğu gibi tetkik etmek üzere içtima gelecek haftaya tehir edildi!

Kulak misafiri

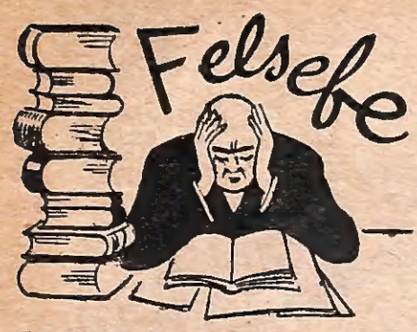

KIRINTILARI

Kadın ve Aşk

Kadın neye benzer diye mi soruyorsunuz? Şaşarım. Eğer bir şeye benzeseydi aklınıza böyle bir sual gelir miydi?

*

Aşk, dünyanın en temiz işidir ve aslâ kirletilmez. Çünkü biraz pürüzlense aşk yok demektir.

*

Kadını hırpalamak bir hastalıktır, fakat hiç hırpalamamak da bir hastalık.

*

Aşk gözleri kör eder diyorlar, yanlış! Görüşümüzü uzağı görecek yerde yakını, yakını görecek yerde uzağı gösterecek şekilde değiştirir.

*

Bahtiyar kadın, sevilen kadındır, Kadın sevdi mi pek bahtiyar olamaz.

*

Aşk şaraba benzer. Eskisi makbul değildir.

*

İki türlü kadın vardır: Segili - kadın, arkadaş - kadın, ikisini biribirine karıştırdınız mı, zarar edersiniz!

*

Aşkın çeşidi olmaz, tıpkı armut gibi. Engürü cinsi de, Ayıboğan da nihayet armuttur.

*

Kadın sevmediği şeyle, sevdiği şeyi tesbit edemez. Zaten bunları tesbit etmiye başladığı zamanda iş işten geçmiş, kadın kadınlığından çıkmış bulunur.

*

Aşk tembellerin işidir diye bir söz var. Ben buna inanmıyorum. Aşk, keskin bir mücadeledir, şu halde tembellikle münasebeti olabilir mi?

Filozof

— **Papatya falına mı bakıyorsun**
— **Hayır, nişanlılarımı sayıyorum**

Nasıl kadı

Yaz gelsin.. arıyayım plâjda oynaşımı,
Dolu bir kumsal olsun!..
Esmer güzeller yaktı ateşlere başımı,
Bu sefer kumral olsun!...

★

Ancak kasap çıkarır şişmanların tadını,
İncecik bir dal olsun!..
Ben sevmem iri yarı, mavna gibi kadını,
Küçük bir sandal olsun!...

★

Başkası söz atarsa
Yırtıcı k
Fakat onun göğsü
Şefkatli,

Eli ufak olmalı,
Kim demiş
Onun konuşmasın
Sözleri bi

isterim?...

attâ bir göz atarsa
l olsun!..
orgun başım yatarsa
l olsun!...

i kıvrak olmalı,
tal olsun?..
rkes tatlı bulmalı,
l olsun!...

Sedef gibi görünsün dişlerinin aklığı,
Dudakları al olsun!..
Asla kabul edemem kadında ortaklığı:
Yalnız bana mal olsun!...

★

Aşkın enginlerinde dolaşsın kana kana:
Yüreğim bir sal olsun!..
Yurdda, güzel kadına sahip olmaktan yana,
Şöhretim: Kıral.. olsun!..

Necdet Rüştü

Çaresizlik

Bir çalgılı lokantada içiyorlardı. Meze olarak ciğer tavasile yumurta salatası ısmarlamışlardı. Sezai eline bir bıçak alarak ciğer tavasına girişti.

Bir müddet sonra soluk soluğa uğraştığını gören arkadaşları sordular:

— Yahu demindenberi sesin kesildi, orada ne yapıyorsun?

— Hiç, uğraşıyorum.

— Nedir o uğraştığın?

Sezai ciğer tavasını göstererek yanık yanık cevap verdi:

— Görmüyor musunuz, bıçağı buna süre süre biliyeceğim de, sonra Allah kısmet ederse yumurta salatasını keseceğim.

Doktorun Eczanesi

Doktor Mıgır Salakyan dünyaca malûm tedavi usullerini kökünden sarsacak bir keşifte bulunmuştu: Deniz suyu.

Fakültemizde verdiği bir konferansta keşfini şu sözlerle izah etmişti:

— Lâboratuvarımızda yaptığımız eksperiyanslar ve müşterilerimiz üzerinde yaptığımız tecrübeler meydana koymuştur ki, deniz suyu ilâçların anasıdır. Onda vitamin Y diye bir vitamin var ise onu bulmak bize nasip olmuştur. Huzurunuzda lâkırdı edenin başkası olmayıp Profesör Mıgır Salakyan olduğu nasıl şüphesiz ise vitamin Y nin de bütün hastalıklara devayı kat'î olduğu öyle şüphesizdir.

Mıgır Salakyan boğaz hastalıklarını deniz suyu mürekkebatından yapılmış gargaralar, göz hastalıklarını yine o maddeden meydana getirilmiş damlalarla tedavi ediyor; mide hastalığına tutulanlara deniz kadayıfından yapılmış haplar yutturuyor, kanseri yosun özü şırıngalarile tedavi ediyordu.

Doktor Salakyan köprünün açık bulunduğu bir gün sandalla Karaköyden Eminönüne geçerken denize düştü. Kazayı görenler telâş ediyorlardı. Kâşifi tanıyanlardan biri onları teskin etti:

— Merak etmeyin, dedi, doktorumuz yabancı yerde değil. Eczanesinde tetkikat yapıyor.

— Yahu kim geçiyor?..
— Dümeni karıya kaptırmış bir zavallı!...

Haftanın anketi:

Bir zabıta muhbiri ile mülâkat

Gazete idarehanesinin kapısında karşılaştık. Saat yedi buçuktu.

— Seni gökte ararken yerde buldum, diye söze başladı. Ben de şimdi sana geliyordum,

— Hayrola?

Koluma girdi. Dehşetli mesut, müthiş neşeli idi.

— Yaşadık bu akşam, dedi, bu akşam bendesin! Yürü.

— Ne var yahu?

— Daha ne olacak, Allah sayısını arttırsın. Cinayet var.

— Çenen tutulsun!

— Tutulmaz. Kocaman bir cinayet oldu. Herifin biri karısını âşıkile beraber yakalayıp ikisini de temizledi. Hem de nerede biliyor musun?

— Hayır.

— Tâââ, Edirnekapıda.

— Sen delirdin mi kuzum! Bir aile faciası karşısında bu ne küstahlık. Hem bana baksana bu akşam benim saşma dinlemiye de vaktim yok. Kafam kazana dönmüş, birkaç kadeh atalım diye uğradım sana ben.

— Pekâlâ ettin. Aklınla yaşa. Tam zamanıdır, hem sade birkaç kadeh atmıyalım, Azalım âdeta, kendimizi serseriliğe kapıp koyuverelim, nerde akşam, orda sabah derler ya, işte o biçim bir azma...

— Yine beni kötü kötü söyleteceksin. Sen evli değil misin birader, karından ödün patlar.

— Geç onu bir kalem, karıdan korkarım ama gün bugün.

— Neden gün bugün oluyor?

— Dedik ya cinayet oldu.

— Cinayet mi oldu?

— Evet, mükemmel bir cinayet.

— Ee?

— Esi şu ki... Bendeniz şimdi cinayeti takibe memurum. Eve telefon ettim. Sevgili karıcığım, dedim, yine büyük bir iş çıktı. Ucunda ikramiye de var. Yarın gazetede okursun ya. Sana şuracıkta da çıtlatayım.

Edirnekapıda bir adam, karısını âşıkile beraber öldürmüş. Ben şimdi otomobille oraya gidiyorum. Ölenlerin, öldürenin adı, sanı, yaşı, meşguliyeti malûm değil. Bunları öğreneceğim. Resimlerini temin etmiye çalışacağım. Vak'anın evveliyatını keşfedip müddeiumumînin mutaleatını da ilâve edeceğim. Buna katilin ahvalini de ekliyebilirsem ne mutlu bana. İşin ne zaman biteceğini Allah bilir. Sen beni nafile yemeğe bekleme. Belki bütün gece kalırım. Öyle ya, o derya gibi yazıyı sabaha karşı gazeteye koşturmak yetmiyor.

muş gibi bir de oturup kaleme alacağız. Merak etme, merak etme kendimi üşütmem..

— Pekâlâ, şimdi demek birkaç kadeh yuvarlayıp soluğu Edirnekapıda alacaksın ha?

— Hoppala, olur mankafalardan değilmişsin be! Ne münasebet cinayet havadisini çoktan yazdım.

— Aman deme! O halde..

O haldesi.. can sağlığı. Bu gece tabesabah serbestim. Kanatlı kuşlar, evlenmemiş açıkgöz, bahtiyar insanlar gibi serbestim.

— Ya, yarın bir aksilik olur da vak'a gazetede pek az bir yer tutarsa.

— Ne çıkar. Ben arada öyle vak'alar icat ederim ki, esası incir çekirdeği doldurmaz. Fakat onun da kolayı var. Eve gidince sesimin perdesini alçaltarak: Sus karıcığım sus! Dün akşam takip ettiğim hâdise yok mu? Pek mühim, pek siyasî bir mesele imiş. Yazılmasını bile menettilerdi. Halbuki emeğime acıdılar da şu enti püften yazıyı olsun koydular. Derim.

— Ya ara yere birde ikramiye lâfı karışıyor, karın ikramiye yerine bu gece takiplerinin seni mahvettiğinin farkında değil mi ?

— Bak gördün mü? İşi kıskançlıktan, şüpheden kurtarıp para meselesine kadar getirebildik! Demek ki iş basitleşti.

— Ne basitleşmesi azizim, para meselesi basit olur mu? Bir düşün, ikramiye yerine kesenin dibine darı ekiyorsun!

— Aldırma! Ben arkadaş canlısıyımdır. Bunu karım da pekâlâ bilir. Ahbaplarımdan hangisi para istese vermeden yapamam. Bu akşamki ikramiyeyi de yarın sana borç olarak vermiş olacağım. Sade şunu da söyliyeyim ki içime dert olmasın. Her gün beraber olduğumuzu bilmediği için bizimki harıl harıl artık arkadaşların seni aramaz oldular dedi mi? Ağzımı açıp gözümü yumuyorum: Namussuz herifler, beşer, onar lira borçları var diye gayri uğramak istemiyorlar. Diyerek basıyorum size kalayı.

— Şimdi hatırladım. Geçenlerde kadıncağız bana rasladı da kafasını hışımla çevirip geçti... Meğer hakkı varmış... Tu.. Allah cezanı versin!.

Tipi

Hepsini Çalmışlar!.

Genç şair, salonda, edebiyatçılardan şikâyet ediyordu:

— Hepsi benim şiirlerime göz dikmiş... Bir şiirim çıktı mı, içinde nekadar düşünce, duygu, mâna varsa aşırıp kendi yazılarında kullanıyorlar!

İbnilemin Mahmut Kemal merak etti:

— Şu mânası, mefhumu aşırılan şiirleri görebilir miyim?

Genç şair, şiirlerini üstada uzattı. Üstat, bir göz geçirdikten sonra, şaire hak verdi:

— Doğru... Hepsini aşırmışlar, bir şey bırakmamışlar,.. Okuduğum yazıların hiç birinde ne düşünce, ne duygu, ne de mâna var!

İSPANYADA BEYNELMİLEL MUHAREBELER:

— Milletler cemiyeti İspanya işile alâkadar olmuyor diyorlar....
— Daha nasıl olsun, işte bütün milletler cemiyet halinde buradayız ya!..

TELEFON ASLANI

Herkeste bir merak vardır: Meselâ kimi zeki görünmek ister. Kimi dehşetli cesur görünmek ister, kimi epeyce yaşlı olduğu halde genç görünmek ister. Bizim dairedeki bay Murat Yavuzerde de bir merak vardır: Son derecede Kazak bir koca görünmek... Sanki Kazaklık bir marifetmiş gibi en büyük emeli arkadaşları arasında müthiş bir Kazak koca olarak tanılmak, kendisinden bahsedilirken:

— Murat mı?. Murat Yavuzer mi. Kocaların en Kazağıdır doğrusu.. Dedirtmekti.

Halbuki, dikkat ediniz, insanlar kendisinde olmıyan şeylere, kendisinde olmıyan meziyetlere heves ederler. Meselâ zeki görünmek, kendisini zeki olarak tanıtmak istiyenlerin çoğu aptaldır. Cesur görünmek için yırtınanların ekserisi korkaktır. Genç görünmek sevdasında olanlar da artık ihtiyarlamıya yüztutmuş, hattâ ihtiyarlamış kimselerdir. Çocuklar da aksine büyük, yaşlı görünmek için can atarlar... Ve hiç şüphe etmeyiniz ki Kazak görünmek istiyenlerin topu su katılmamış kırlıbıklardır.

İşte bizim Murat Yavuzer de bunlardan biri idi. O gün dairede iş yoktu. Arkadaşlar arasında bir Kazaklık kırlıbıklık bahsi açıldı. Herkes kendisinin karısından zerre kadar korkmadığını iddia ediyor, Kazaklığını ileri sürüyordu.

Murat Yavuzer oturduğu köşeden mânalı mânalı güldü:

— Hiç şüpheniz olmasın ki arkadaşlar, bu dairenin Kazaklar kıralı benim. Murat Yavuzer...

Etraftan itirazlar yükseldi:

— Etme canım...

— Yavaş söyle, evden duyarlar...

Murat Yavuzer Kazaklığını isbat etmek için çırpınıyordu. Lâkin onu dinliyen kim? Arkadaşları kendisine aldırış bile etmiyordu. Nihayet düşündü, taşındı, şunlara müthiş bir Kazak olduğunu isbat etmek lâzımdı. Birdenbire aklına bir fikir geldi. Gözleri parladı. Şimdi arkadaşları susmuşlardı. Kimi sigara içiyor, kimi gazete okuyordu.

Murat Yavuzer hemen telefonu eline aldı. Gelişi güzel numaralar çevirdi. Aklına gelen rakamı döndürüyordu. Nihayet telefonda bir ses:

— Alo.. dedi.

Murat Yavuzer cevap verdi:

— Alo.. bayan sen misin? Ben Murat.. Evet daireden telefon ediyorum.

Lâkin telefonu gelişi güzel çevirdiği için karşısına hiç ümit etmediği bir yer çıkmıştı. Telefonda kalın bir ses:

— Alo.. Burada bayan filân yok.. Burası aygır deposu..

Murat Yavuzer karşısındaki adamın sözlerine katiyen aldırış etmiyordu, sanki evile, karısile konuşuyormuş gibi devam etti:

— Bayan... Ben bu gece eve gelmiyeceğim... Anlıyor musun?..

Telefondaki ses:

— Bana ne be? Gelmezsen gelme:. Burası aygır deposu diyorum sana yahu...

Bay Murat Yavuzer devam ediyordu:

— Gelmiyeceğim efendim.. eve gelmiyeceğim... Böyle ehemmiyetsiz bir iş için sana izahat verecek değilm ya...

Tahrir müdürü — Atlamak buna derler, Puvason davril yapmamışsınız...
Muharrir — Yapmaz olur muyuz bayım.. Belediyenin imar projelerini koyduk!.

Telefondaki ses:

— Ulan enaiye bak... Senden izahat istiyen var mı? Burası aygır deposu diyorum sana... Ne dangalak, balkabağı herifmişsin sen be...

Bay Murat Yavuzer hiç o taraflı olmuyordu:

— Hem akşam üstü eve uğrayıp ipekli çamaşırlarımı giyeceğim.. anlaşıldı mı?

Telefondaki ses:

— Sen akşama buraya uğrıyacağına tımarhaneye uğrasan daha iyi edersin. Yahu sana burası aygır deposu diyorum, aygır deposu...

Telefondaki adam sinirden çatlıyacaktı. Bay Murat Yavuzer sanki gayet basit bir iş yapmış gibi büyük bir sükûnetle telefonu kapattı. Etrafına bakmadan yazısını yazmıya başladı. Arkadaşları hayretler içinde kalmışlardı. Evle, karısile böyle konuşmak kimin haddine düşmüştü?. Olur şey değildi yahu... Arkadaşları birer ikişer Murat Yavuzerin masasının etrafına dizildiler!

— Yahu.. sen ne cevhermişsin meğerse...

— Vallahi aşkolsun. Hakikaten kılıbıklar kıralı imişsin..

Etraftan takdirler yükselirken Murat Yavuzer gayet sakin bir tavırla:

— Anlıyamıyorum.. diyordu, bunda hayret edecek ne var?

Telefonu açtım, bu gece eve gelemiyeceğimi, ipekli çamaşırlarımı hazırlamalarını, bundan dolayı da karıma izahat vermiye mecbur olmadığımı söyledim. Rica ederim, siz bunu yoksa bir kahramanlık mı telâkki ediyorsunuz? Bu en basit bir şey... Siz Murat Yavuzeri bir evde görseniz...

Bunu söylerken Murat Yavuzer içinden: «İyi ki beni evde görmelerine imkân yok..» diyordu.

Artık Murat Yavuzer, işin kolayını bulmuştu. Arkadaşlarına Kazaklıktan yana biraz caka satmak istedi mi? Hemen telefona yapışıyordu. Gelişi güzel bir numara çeviriyor ve derhal konuşmıya başlıyordu.

— Allo.. bayan.. Ben Murat....

— Allo burası işkembeci dükkânı.. Meşrutiyet işkembecisi.

Murat Yavuzer katiyen buna aldırış etmiyor, aklına geleni söylüyordu:

— Bana bak.. bayan.. bayan.. şimdi ben oraya gelirsem her şeyi yıkıp yakarım, tencereleri başına geçiririm..

Telefondaki ses:

— Yavaş gel yahu.. Sen bir yol buraya gel de kim kimin kafasına tencereyi geçireceğini gör...

Murat Yavuzer, telefonda müthiş surette atıp tutarak arkadaşlarının hayret ve takdirlerini kazanıyordu.

Daireye yeni bir müdür muavini gelmişti. Bu yeni müdür muavini kendisinin Murat Yavuzer'den çok daha Kazak bir koca olduğunu iddia edip duruyordu. Murat Yavuzer hiç sesini çıkarmadı. Elinde dehşetli bir usul vardı ya. Kâfi idi. Herkes kendi âlemine dalmışken telefon aslanı uzandı, telefonu aldı. Gelişi güzel numaraları çevirdi. Daha karşı taraftan ses gelmesini beklemeden söylemiye başladı.

— Bayan.. ben Murat Yavuzer... Bak sana söyliyeyim... Bu iş böyle devam etmez. Ne olacakmış sanki? Senden korkum mu var?.. Evet benim bir metresim var... Bir çiçekle bahar olmaz. Hayatımın sonuna kadar senin kahrını çekecek değilim ya... Ne olur bir metresten?.

Birdenbire telefonun öteki tarafından karısının sesi gümbürdedi:

— Ne halt ettin herif, ne halt ettin.. Dur ben sana gösteririm.. seni iyi Yavuzlarım ben.

Murat Yavuzer çılgına dönmüştü. Demek yanlışlıkla telefonda kendi evini bulmuştu ha?. Öyle ya çevirdiği numaraları şimdi hayal meyal hatırlıyordu. Tamam kendi evinin telefon numarası.. Hay eşek kafalı hay... Nasıl yapmıştı bu işi? Şimdi yeni gelen müdür muavini, öteki arkadaşları yine masasının etrafını çevirmişler, onlar:

— Bravo doğrusu.. Ne cesaret yahu.. derlerken Murat Yavuzer dalgın dalgın başını kaşıyordu. Biçare telefon aslanı..

Ertesi günü Murat Yavuzer'i karısından yediği dayaktan yaralandığı için hastaneye kaldırdılar.. Bu rezaleti işiten arkadaşları şimdi:

— Canım,diyorlar, yaman Kazaktı ama, çok fazla ileri gitti.. diyorlar.

Hikmet Feridun

Müşteri — Bu ne kepazelik, benim gibi bir müşteriye kokmuş balık verilir mi?
Garson — Şaka bayım, şaka... Müşterilerimize Puvason davril yapıyoruz!...

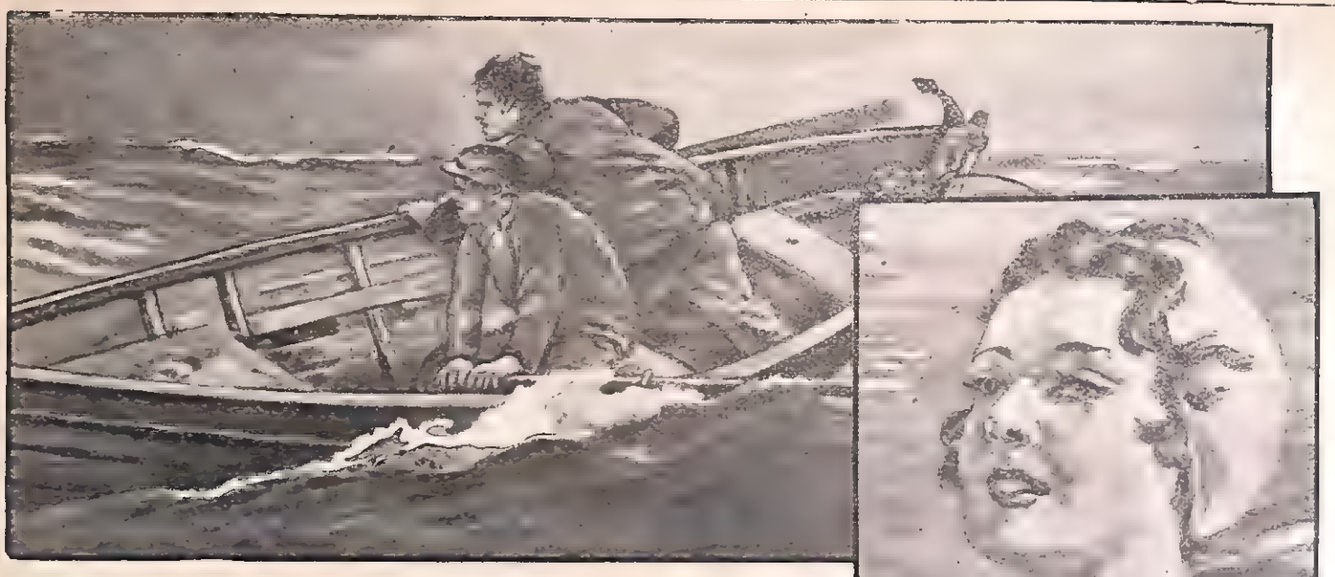

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

— 4 —

— Ne yapalım efendim, her gülün bir dikeni vardır!

Üçü birden ellerini çırparak:

— Aferin sandalcı, aferin! Bak sen neler de biliyormuşsun!

Aralarında bir fiskos geçtikten sonra şehlâ gözlü:

— Sana, dedi, kediye dair bir şiir okuyayım, bakalım beğenecek misin?

Ve tuttu Tevfik Fikret'in «Zerrişte» sini okumıya başladı:

«Yaz aşkına dair» dediniz, işte misali;
Sevdiklerimin ben
Hepsinde bu tırnakları, hepsinde buhali,
Hepsinde bu hırçın kedi simasını gördüm!

Nasıl beğendin mi?

— Bunu kim söylemişse ne demek istediğini tamamile anlamadım ama, asıl maksadını biraz çakar gibi oldum.

— Peki, çaktığını anlat bakalım bize şair bu sözlerile ne demek istiyor?

— Galiba, sevdiklerini kediye benzetiyor. Bütün diyor, sevdiğim kimseler kedi gibi nankör ve hain çıktılar. Önce tatlı talı miyavlıyarak benim dizlerime sokuldular; sonra ellerimi tırmalayıp kaçtılar!

Benim bu tefsirim pek hoşlarına gitti, ellerile beni tekrar alkışladılar. Sarışın yosun gözlüsü:

— Sen, dedi, İstanbullu musun sandalcı?

— İstanbulluyum!

— İstanbulun neresinden?

— Kasımpaşadan!

— Okuman yazman var mı?

— Vaktile mahalle mektebinde biraz okumuştum!

Tam bu aralık kamışların arasından zıplıyan bir kurbağa çup! diye sandalın ortasına düştü, ve kızlar öyle koktular, öyle korktular ki, üçü birden ayağa fırlayınca az kalsın sandalı devireceklerdi. Bereket versin ben olduğum yerde elimdeki kürekleri ne olursa olsun deyip olanca kuvvetimle sazlığa sapladım da müvazeneyi temin edebildim..

— Artık yollanalım yavaş yavaş küçük hanımlar!

Dümenci:

— Evet, evet, yolcu yolunda gerek, yollanalım ağır ağır!

Terkos köprüsünün altından geçerken üçü de tıs kesilmişler, artık benim suya dalıp çıkan küreklerimin fışıltısından başka ses işidilmiyordu.

Şühelâ gözlü mehtap altında küreklerin suyun dibine doğru çizdiği zıkzaklı yakamozları süzerek yanındakilere:

— Size dedi bir ninni söyliyeyim mi çocuklar!

Ötekiler:

— Ah, dediler, ne güzel olur, ne güzel olur, senin zaten sesin de güzeldir.

İçimden:

— Eyvah, dedim, işte bu olmadı, bu çok tatlı çok nezih ruyalar, hulyalar arasında şimdi ninni denilen o soğuk neva şey dinlenir mi? Ben sanmıştım ki şühelâ gözlü kız, elini şakağına dayayıp, ağzını olanca genişliği ile aya doğru açacak ve:

«Uyu, ey tıflı melekşanım, niiiiinni!»

Diye kötü kötü, bayat bayat, soğuk soğuk ve ciyak ciyak bağıracak... Fakat, tahminimde çok, hem de pek çok aldanmışım... Ben bu fena düşüncede iken bir de baktım, kızcağız o yürek eriten narin sesi ile hafiften başlamasın mı:

Fış fış kayıkçı,
Kayıkçının küreği,
Tıp tıp eder yüreği,
Akşama filcan böreği...

. . . . . .

Hayatta bazan, en ufacık bir sebepten dolayı öyle anlar oluyor ki gönüllerden, yahut daha başka âlemlerden insanın yüzüne, kalbine mahiyeti anlaşılmaz bir yelpaze ile rahmet, şefkat meltemleri savruluyor ve bu meltemler onu iki elli, iki ayaklı benliğinin maddî çemberlerinden sıyırıp bir kuş gibi çocukluğun, bebekliğin ve saf sevginin gerçek cennetine ulaştırıyor.

Bu kadın kokulu, ana çeşnili şühelâ kızın o kısacık ninnisi de öyle oldu. O anda beni Silâhtarağadaki Terkos köprüsünün altından alınca anamın kucağına attı. Kürekler ellerimden kaymış, başım sola iğilmiş, gözlerim ya-

rı aralık ninninin alt tarafını bekliyordum.

Dümendeki kızın sesi beynimde şakladı:

— Ayol, senin ninni sandalcının uykusunu getirdi, alt tarafını söyleme, zavallı denizin ortasında uyur kalırsa halimiz nice olur?

Şühelâ gözlü gülümseyerek:

— Uykun mu geldi sandalcı?

— Eğer ona uyku denirse öyle sayınız!

Yosun gözlü:

— Yoksa aklına çocukluğun mu geldi?

— Aklıma geleni ne siz sorun, ne ben söyliyeyim!

Dümenci şühelâya:

— Bari oldu olacak, ninninin alttarafını da söyle, sandalcı biraz uyku kestirsin, adamcağız yorguna benziyor:!.

Kendimi toparladım, küreklere asıldım.

Şehlâ gözlü:

— Ne o, neye acele ediyorsun, ağır ağır gidiyoruz işte!

— Ağır ağır ama evde beni anacığım dört gözle bekler, çünkü akşama erkence geleceğimi söylemiştim!

— Anandan başka kimsen yok mu evde?

— Eskiden vardı ama şimdi yok... Haminnem vardı, babam vardı, sizin gibi genç bir de kızkardeşim vardı!

— Ne oldular onlar?

— Sizlere ömür!

— Kızkardeşin kaç yaşında öldü?

— Canım, bırakın şimdi onları da.. Tatlı tatlı muhabbetinize bakın! Hani demin kendi aranızda ne güzel beyitler, maniler, koşmalar söylüyordunuz!

Beyit, mani, koşma sözlerini duyunca hafif gülüştüler, şühelâ yine sordu:

— Anlaşılan sen böyle beyitlerden manilerden, koşmalardan hoşlanıyorsun!

— Öyle güzel şeylerden hoşlanılmaz mı hiç?

Dümenci:

— Öyle ise sen de kendi bildiğin beyitlerden, manilerden, koşmalardan bize biraz söylesene!

Ben bir hayli nazlandım ve her üçünün de fazla ısrarları üzerine hemen oracıkta uydurduğum şu maniyi okudum:

Bembeyaz kazlar gördük,
Yemyeşil sazlar gördük,
Biz bu durgun derede;
Böyle ne yazlar gördük!

Sarışın — Aman ne güzel, ne güzel, ne güzel!

Dümenci — Ayol sen gerçekten şairmişsin de haberimiz yokmuş!

Sarışın — Bir daha isteriz, bir daha!

Şühelâ — Lâkin dikkat ettiniz mi, bizim sandalcı bu durgun derede böyle daha ne yazlar görmüş! Hakikaten öyle mi, hakikaten bu durgun derede sen böyle başka yazlar da gördün mü?

Ben — Tabiî değil mi ya? Zenaatımızın icabı! Yaz mevsimlerinde bizim ömrümüz hemen hemen burada, Kâhtanede, bazan da Göksu ile Kurbağalıderede geçer!

Dümenci — Sandalcıdan bir mani daha isteriz!

Ötekiler — Evet, sandalcıdan böyle güzel bir mani daha isteriz!

Ben yine biraz nazlandıktan ve onlar yine bir hayli ısrardan sonra zihnimde uydurduğum şu ikinci maniyi yapıştırdım:

Balıklarda pul olur,
Kadınlarda dul olur!
Sevenler, sevilene:
Esir olur, kul olur!

Bu ikinci manim onlara daha çok tesir etmiş olmalı ki üçü birden çırpındılar:

— Bunu bir daha isteriz, bir daha!

Maniyi tekrarladım:

Balıklarda pul olur,
Kadınlarda dul olur!
Sevenler, sevilene:
Esir olur, kul olur!

Şühelâ — Yaaa.. Demek sevenler sevilene esir olur, kul olur ha!..

Ben — Öyle değil mi ya? Siz ninnilerinizden, dadılarınızdan, komşu teyzelerinizden hiç duymadınız mı? Evel zaman içinde, kalbur saman içinde Mecnunlar Leylâlara, Ferhatlar Şirinlere, Tahirler Zührelere, Keremler Aslilere nasıl canı yürekten kul köle olmuşlardı!

Dümenci — (Manidar bir eda ile) Anlaşıldı sandalcı, galiba sen de...

Ben — Ey ne olmuş ben de!

Dümenci — Yüreği yanıklardan birisin!

Şühelâ — Sandalcı deyip de geçmiyelim! Sandalcı, kayıkçı, mavnacı, helvacı, leblebici... Onlar da bizim gibi birer insan.. Allah onlara da bizim gibi canla, kanla birlikte birer de yürek vermiştir.

Sarışın — Arka taraftan hızla bir sandal geliyor.

Başımı çevirdim, baktım ki, ayın gündüze döndürdüğü denizin üzerinden ve bizim sağımızdan elli metre kadar açıktan yıldırım gibi, upuzun bir futa geliyor. Anladım bu gelenlerin kimler olduklarını... Şimdiki yazıcı arkadaşlardan Fikret Âdil, ile arkadaşları mühendis Necmi, Tapucu Nâzım, İcra memuru Bekir, Fikretin iki çifte tığ gibi futasile Silâhtara mehtap âlemi yapmıya geliyorlardı. Fakat onlar, uzaktan beni farkedemediler. Hiç şüphesiz beni Silâhtardan geç vakit İstanbula kadın müşterileri götüren bir iskele sandalcısı sandılar. Fakat tam hizamızdan geçerken Tapucu Nâzım sırf alay için, sırf sandaldakileri güldürmek için bana bağırdı:

— Sandalcı, arkanda çocuk var!

Nükteli bir karşılık savursam beni sesimden tanıyacaklardı. Aldırmadım, ve bizim dümenci kız:

— A, dedi, bunlar sarhoşlar olmalı ki bizim sandalı araba sandılar da sandalcı arkanda çocuk var!

Diye bağırdılar. Şühelâ gözlü, sarhoş lâfını duyunca biraz telâşlandı:

— Amanın, şu tuğla harmanlarını bir geçelim de ilerideki adaların önünde biraz eğleniriz!

Sandala yol verdim, Şimdi hem uçuyor, hem de yine dereden, tepeden ve en çok deminki bahislerden konuşuyorduk!

Şahbazın harmanlarının burnunu dönerken tepemize yaklaşan bütün ay da artık âdeta gözlerimizi kamaştırıyordu. Tam sırası geldiği için sarışın kız üstat Yahya Kemal'in (Leylâ) sını okumıya başladı:

«Gece Leylâyı aym on dördü»
«Koyda tenha yıkanırken gördü!»

Şiirin bu iki satırını aşikâr okuyan kız, buradan aşağısını iğilerek arkadaşlarının kulaklarına fısıldıyordu.

Şiir bitince sordum:

— Sormak ayip olmasın ama, bu sizin akşamdanberi okuduğunuz beyitleri, manileri kimler düzer?

Dümenci — Şairler!

— Hangi şairler?

— Tanımazsın ki...

— Belki içlerinde tanıdığım, yahut ismini işitmiş olduğum vardır, hele onların adlarını söyleyin bakayım bana!

— Meselâ: Faruk Nafiz'i tanır mısın?

— Tanımam!

— Orhan Seyfiyi?

— Tanımam!

— Yusuf ziyayı?

— Tanımam!

— Halit Fahri'yi?

— Tanımam!

— Ahmet Haşim'i?

— Tanımam!

— Yahya Kemi'i?

— Tanımam!

Şühelâ — Bak, gördün mü, hiç birini tanımıyorsun!— **Devam edecek** —

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Çocuklar — Tango, tango arkasında ïyango...
Çarşaflı kadın — İlâhi boyunuz, bosunuz devrilsin!...

Söndürmemiş

Ahmet dayı seksen yaşındadır ama dinçtir. Doğdu doğalı köyünden ayrılmamıştır. Son günlerde bir iş için şehre inip bir gece kalmıya mecbur oludu. Ertesi gün köye dönünce, kahveye girdi. Lâf arasında:

— Dün gece başıma bir hal geldi, dedi, yattığım odanın tavanından bir lâmba sarkıtmışlar. Alışmışım, ışıkta uyuyamam. Üfledim, üfledim söndüremedim.

Dinliyenlerden biri gülerek:

— Aman Ahmet dayı, diye cevap verdi, o üflemekle, nefesle sönmez, düğmesini görmedin mi?

— Yahu, üflemekten nefesim tükendi diyorum, elin gâvur icadına düğme neylesin?

Kadın — Dün komşunun düğününde ne oldu biliyor musun?..
Erkek — Yer mi bulamadınız karıcığım?..
Kadın — Hayır, gelinin ağrısı tuttu!...

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NIVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatli kalır.

Mütenasip bir Endam

J Roussel Korseleri (Gaine) ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliğine halel gelmeksizin vücutu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan. Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız :

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No.lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifamizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Ademi iktidara Fortestin

ile çare bulursunuz. Bel gevşekliğini geçirir, vakitsiz ihtiyarlıyanlara gençlik ve dinçlik verir. Yalnız ismine dikkat.

Karikatür

Asrî Goygoycular

— Bana da bol maaşlı bir iş vermelisiniz.. inkılâba büyük hizmetim vardır.

— Ya... İstiklâl harbinde mi çalıştınız?

— Hayır, bir zafer gününde el çırpmıştım!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası

Sahibi Sedat S. — Umumî Neşriyat Müdürü: T. Şükrü